

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 212/10
20.01.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Олге Ђуричић и Снежане Андрејевић, чланова већа, са саветником суда Радојком Маринковић, као записничарем, одлучујући по захтеву Н.В..., Н, поднетом преко пуномоћника Г.П. и М.П, адвоката из Б, за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда II-1 У бр. 10668/10 (2009) од 29.07.2010. године, уз учешће противних странака Завода за интелектуалну својину Републике Србије и Р.С... , коју заступају адвокати С.П, Г.М.П, П.А.С, Б.С.П, К.Б.К. и Л.Б.Ђ. из Б, у предмету престанка жига, у нејавној седници већа одржаној дана 20.01.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се УВАЖАВА, УКИДА пресуда Управног суда II-1 У бр. 10668/10 (2009) од 29.07.2010. године и предмет враћа Управном суду на поновно одлучивање. О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом одбијена је тужба подносиоца захтева поднета против решења Завода за интелектуалну својину Републике Србије број 42531 Ж-1993-707 од 12.06.2009. године којим је у ставу првом диспозитива одбијен захтев тужиоца поднет дана 08.07.2008. године за престанак жига Ж-1993-707 у речи В.носиоца Р.С..., , због некоришћења на територији Републике Србије, а у ставу другом диспозитива одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

У захтеву, који је поднео на основу члана 49. став 2. тачка 3. Закона о управним споровима, подносилац оспорава законитост побијане пресуде због погрешне примене Закона о жиговима и повреде правила поступка која је била од утицаја на решење ове ствари. Сматра да побијаном пресудом нису оцењени наводи које је истицао у тужби и то: да ли је у управном поступку који је претходио доношењу оспореног решења учињена битна повреда правила поступка тиме што му није достављен примерак поднеска противника предлагача и на тај начин му је ускраћена могућност да се о истом изјасни; да ли копије рачуна које је доставио противник предлагача могу представљати ваљане доказе о коришћењу жига у релевантном периоду и поред недостатака на које је указао у тужби; да ли продаја цигарета на Косову (као делу Србије) која је противна одредбама Закона о дувану Републике Србије, може представљати валидно коришћење жига у Србији те да ли фотографије цигарета са акцизним маркицама на којима се не види датум издавања могу представљати доказ о коришћењу жига у релевантном периоду. Указује да је суд у образложењу пресуде навео тужиоачеву тврдњу да је тужени поступио противно чл.9. Закона о општем управном поступку, јер му није дозволио да се изјасни о наводима носиоца жига из поднеска од 05.06.2009. године, али о овом наводу није заузео одређени став, већ је само паушално оценио да у поступку није било повреда правила поступка. Понављајући наводе из тужбе, сматра да је период од пет година пре подношења захтева за престанак жига због некоришћења релевантан периоду у коме је потребно утврдити да ли је жиг коришћен или није. У конкретном случају то је период од 08.07.2003. до 08.07.2008. године, обзиром да је захтев поднет 08.07.2008. године, те су сходно наведеном за одлучивање релевантне само чињенице које се односе на коришћење жига у том периоду. Међутим, у управном поступку су као ваљани докази о коришћењу жига прихваћени рачуни које је носилац жига доставио у обичној фотокопији без провере да ли је копија верна оригиналу, при чему ти рачуни, товарни листови, чији је издавалац фирма из Републике Македоније, нису потврђени печатом царине Републике Србије нити је достављена царинска документација. Стога сматра да из истих не произилази доказ у смислу члана 64. Закона о жиговима о озбиљном коришћењу на домаћем тржишту жига за обележавање робе. Такође сматра да наведени рачуни не могу бити доказ о коришћењу жига у Србији ни из разлога што је евентуална продаја цигарета на Косову вршена противно законским прописима Републике Србије, односно Закону о дувану и да је у том смислу у поступку доставио доказ из кога се види да до дана подношења захтева за престанак жига марка В. није била уписана у регистар о маркама дуванских производа код Управе за дуван Републике Србије. Надаље, указује да се на фотографијама цигарета са акцизним маркицама привремене администрације Косово не види датум њиховог издавања, те су исте могле бити издате већ од 1999. године, када је установљена наведена администрација, због чега ни ове фотографије не представљају ваљан доказ о продаји цигарета у релевантном периоду од 08.07.2003. до 08.07.2008. године у смислу члана 64. Закона о жиговима. Предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев и преиначи побијану пресуду.

Противна странка, Завод за интелектуалну својину Републике Србије, поступајући по налогу Врховног касационог суда, доставио је целокупне списе предмета број Ж707/93-42531, али у остављеном року није доставио одговор на захтев. Врховни касациони суд је противној странци Р.С., захтев за преиспитивање судске одлуке уредно доставио преко пуномоћника, али у остављеном року суду није достављен одговор на захтев.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Према образложењу побијане пресуде, правилно је тужени орган поступио када је одбио захтев тужиоца од 08.07.2008. године за престанак због некоришћења жига број 42531 Ж-1993-707 у речи В. за све производе за које је регистрован у класама 34 ничанске класификације. Према образложењу побијане пресуде тужени орган је утврдио да је овај жиг регистрован 19.02.1999. године на име фирме Р.С... за робу из класе 34. односно за цигарете. У образложењу побијане пресуде наводи се да је тужени орган утврдио да је предметни жиг био у легалним токовима трговине у периоду пет година од дана уписа у регистар жигова односно од дана када је жиг последњи пут коришћен, јер је на основу приложених доказа утврђено да се ради о рачунима о увозу В. цигарета из Македоније преко фирме Г. из П. у периоду од 2003. до 2008. године на територији Косова и Метохије као и да је на основу других рачуна оцарињена и продавана роба у Србији или из Србије отпремана и продавана на друга подручја. Управни суд је нашао да су неосновани наводи тужбе да тужени орган није ценио навод који се односи на продају цигарета на подручју Косова и Метохије, јер је тужени ове наводе посебно ценио у образложењу оспореног решења и за ту оцену је дао јасне и аргументоване разлоге. Према образложењу побијане пресуде суд је оценио да је правилно тужени орган закључио да у конкретном случају нема места примени члана 39. Закона о жиговима, јер је носилац чувеног жига дужан да то докаже у Србији пред надлежним органима у складу са чланом 5. став 4. истог закона. Са наведених разлога, Управни суд је нашао да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца па је одбио његову тужбу као неосновану.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да су основани наводи захтева да је Управни суд доношењем пресуде битно повредио правила поступка када је прихватио разлоге оспореног решења, а да при томе није дао оцену навода тужбе којима су ти разлози детаљно оспорени и у погледу чињеничног стања и у погледу примене материјалног права. Наиме, из достављених списа види се да је тужилац у тужби истицао да му у управном поступку који је претходио доношењу оспореног решења није пружена могућност да се изјасни о поднеску противника предлагача од 05.06.2009. године, као и да је у тужби и у управном поступку оспоравао ваљаност доказа које је носилац жига доставио на околности коришћења жига у релевантном периоду, да је истицао да евентуална продаја цигарета на Косову не представља валидно коришћење жига у Србији јер је вршена противно императивним нормама Закона о дувану Републике Србије о чему је као доказ доставио потврду Управе за дуван Републике Србије; те да се на акцизним маркицама које се налазе на фотографисаним паклицима цигарета В. не види датум њиховог издавања, због чега се на основу овог доказа не може тврдити да су маркице издате у релевантном периоду од 08.07.2003. до 08.07.2008. године, у смислу члана 53. став 1. Закона о жиговима. Из образложења побијане пресуде произилази да Управни суд ове наводе тужбе, којима се детаљно оспорава ваљаност доказа на основу којих су у управном поступку утврђене одлучне чињенице односно правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања, а тиме и правилна примена материјалног прописа, није разматрао и оценио, па ни у толикој мери да их је сматрао ирелевантним за оцену законитости оспореног решења, нити се упуштао у оцену тачности чињеничних закључака туженог органа о коришћењу предметног жига у смислу члана 53. став 1. Закона о жиговима. Ово нарочито што се из списа предмета и образложења оспореног решења види да је исте наводе подносилац овог захтева истицао у управном поступку, нарочито у поднеску од 9.4.2009. године одговарајући на примедбе носиоца жига. Тужени орган је ове наводе детаљно навео у образложењу оспореног решења, али их је у датим разлозима само паушално оценио наводећи да је према преамбули Устава Републике Србије Покрајина Косово и Метохија саставни део територије Србије, док остале наводе тужени није ценио, нити је дао разлоге због којих исте не прихвата или сматра да нису од утицаја на правилно и потпуно утврђивање одлучних чињеница на основу којих је применом материјалноправног прописа одлучио о предмету поступка.

Полазећи од наведеног, Врховни касациони суд налази да је Управни суд, тиме што је пропустио да оцени наводе тужбе или наведе разлоге због којих сматра да су без значаја, повредио права подносиоца захтева на правично суђење. Ово право је предвиђено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије ("Сл. гласник РС" број 98/06) и представља обавезу суда да образложи своју одлуку јер странка има право да буде упозната са ставовима суда на којима је та одлука заснована. То право странке је праћено дужношћу суда да изнесе разлоге своје одлуке који чине гаранцију објективности суђења и спречавају могуће злоупотребе. Обавеза образложења судске одлуке односи се на кључне аргументе који морају бити прецизно и јасно наведени с тим што суд треба брижљиво и пажљиво да размотри све доказе и ценећи их и појединачно и заједно одлучи које ће и због чега чињенице сматрати утврђеним а које и због чега неће. Испитујући у управном спору законитост оспореног управног акта у границама захтева из тужбе, суд не мора да прихвати разлоге тужиоца, али је дужан да их размотри и да се о њима изјасни, што Управни суд побијаном пресудом, обзиром на изложено стање ствари није учинио.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да су побијаном пресудом повређена правила

поступка која су од утицаја на решење ствари, па је на основу члана 55. став 2. и 3. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде и предмет вратио Управном суду који је дужан да расправи питања на која му је указано пресудом овог суда.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

Записничар

Радојка Маринковић, с.р.

Председник већа- судија

Снежана Живковић, с.р.